

Arrest

nr. 284 961 van 16 februari 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 03 november 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 september 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 november 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 30 november 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 9 december 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 31 oktober 2019 toe op het Belgisch grondgebied als buitenlandse student en was in het bezit van een A-kaart die geldig was tot 31 oktober 2022.

1.2. Verzoeker diende op 13 april 2021 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische moeder.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 11 oktober 2021 een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.4. Verzoeker diende op 22 maart 2022 een tweede aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische moeder.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 22 september 2022 een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 4 oktober 2022 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.03.2022 werd ingediend door:

Naam: D.(...) Y.(...)

Voorna(am)(en): I.(...)

Nationaliteit: Congolees

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

RR: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn moeder A.(...) Y.(...) R.(...) (RR: (...)) van Belgische nationaliteit. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art. 40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving hiervan werden deze keer volgende documenten voorgelegd:

- Attestation de sans revenu N° 14/2022 dd. 09 04 2022 waaruit blijkt dat betrokkene tot 2019 geen bezittingen had in de gemeente Lamba te Kinshasa.

- Attestation sans bien N° 099/EP/2022 dd. 27.05.2022 waaruit blijkt dat betrokkene tot 2020 geen eigendommen of middelen had in de gemeente Lamba te Kinshasa.

- Attestation de non fonctionnaire dd. 31.05.2022 waaruit blijkt dat betrokkene tot 2020 geen inkomsten en geen onroerende goederen bezit.

- Stortingen van groeipakket en pensioen op naam van de referentiepersoon en stortingsbewijzen van onderhoudsgeld aan referentiepersoon vanwege de dochter S.(...) Y.(...) A.(...).

- Allerlei facturen van Eneco, Farys, betaling van huur..... Wellicht werden deze bewijzen voorgelegd om overeenkomstig art. 41, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 de behoefteanalyse te maken. Echter dit is in deze niet relevant.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon.

Uit het administratief dossier blijkt dat mijnheer een visum D ontving als student. Hij verbleef bijgevolg ook enige tijd in België als student. In die zin hoeft betrokkene niet aan te tonen dat hij onvermogen en ten laste was van in zijn land van herkomst of origine, direct voorafgaandelijk aan zijn aanvraag gezinshereniging verbleef hij immers reeds in België. Er dient echter wel te worden aangetoond dat hij het was voorafgaandelijk aan zijn aanvraag. Gezien zijn leeftijd vervalt deze voorwaarde allerminst zie daartoe art 40ter waarin verwezen wordt naar art 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Zoals bij de vorige weigeringsbeslissing reeds werd aangehaald kan er echter niet worden vastgesteld dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt die toelaten deze volwassen man ten laste te nemen. Met de stortingen van het groeipakket kan geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De uitsluiting van deze bijlagen staat uitdrukkelijk in art 40ter van de wet van

15.12.1980 vermeld. Hetzelfde geldt voor de onderhoudsbijdrage die de referentiepersoon ontvangt van haar dochter Voor zover ze voor mevrouw bestemd zijn, wijst dit in feite enkel en alleen op het gegeven dat zij met haar eigen bestaansmiddelen niet toekomt om in haar levensonderhoud te voorzien. Voor zover ze voor betrokkene zouden bestemd zijn, zou betrokkene meer ten laste blijken te vallen van zijn zus dan van zijn moeder. Dat is uiteraard niet de bedoeling. Om overeenkomstig art. 40ter een verblijfsrecht te kunnen ontlenen als volwassen kind van een Belg, is het wel degelijk de bedoeling dat die Belg over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt om dat te kunnen waarmaken, in het verleden heeft de referentiepersoon dit alvast niet gedaan. Uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene amper enkele maanden na zijn aankomst in België zich diende te wenden tot het OCMW voor financiële steun Betrokkene was dus voorafgaandelijk aan zijn aanvraag gezinshereniging niet ten laste van de referentiepersoon. Het is dan ook redelijk te stellen dat er ernstige vragen kunnen worden gesteld bij de financiële draagkracht van referentiepersoon De raadsman van betrokkene schreef reeds zelf dat referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Aan de hand van de voorgelegde stukken kan dan ook niet worden vastgesteld dat betrokkene het verblijfsrecht kan genieten op basis van art. 40ter van de wet van 15.12.1980. De afhankelijkheid tegenover de referentiepersoon is niet afdoende bewezen. Mevrouw is evenmin voldoende vermogend om dit in de toekomst te kunnen doen.

Het gegeven dat betrokkene sedert oktober 2019 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05 2015). Wel integendeel, hier blijkt uit het dossier net het omgekeerde, namelijk dat hij ondanks samenwoning met de referentiepersoon beroep heeft moeten doen op het ocmw en dus niet ten laste was en kon zijn van de referentiepersoon.

Het feit dat betrokkene geen eigendommen of inkomen zou gehad hebben in het land van herkomst of origine doet geen afbreuk aan het feit dat de afhankelijkheid tegenover de referentiepersoon niet kan worden vastgesteld.

Gezien niet voldaan werd aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter, waarin verwezen wordt naar art. 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980, is de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 52, §4, tweede lid van het KB van 8.10.1981 niet van toepassing. Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981. Meerbepaald in art. 42, §1, eerste lid staat dat het verblijfsrecht zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag wordt erkend. Dit gaat er van uit dat de verblijfsvoorwaarden zijn voldaan. Indien de verblijfsvoorwaarden niet zijn voldaan, is er geen sprake van een verblijfsrecht dat moet erkend worden uiterlijk binnen de zes maanden.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

"2.1.1.

Dat conform artikel 40ter Vw. de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, welke ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag van het leefloon.

Dat verzoeker diverse documenten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zijn moeder een pensioen geniet van minstens 1.442,52 EUR per maand geniet, meer een jaarlijks vakantiegeld van 1.734,11 EUR.

Dit jaarlijks vakantiegeld dient uiteraard eveneens verrekend te worden om het maandelijkse inkomen van de referentiepersoon te berekenen.

Daarnaast ontvangt de referentiepersoon tevens een bedrag van 210,88 EUR groeipakket en stort de dochter van de referentiepersoon ook maandelijks nog extra 700 EUR aan de referentiepersoon.

Dat het gezin van verzoeker wel degelijk over de voldoende bestaansmiddelen beschikt welke voldoende zijn om ook verzoeker ten laste te nemen.

Dat met deze laatste bedragen (groeipakket en maandelijkse bijdrage dochter) geen rekening kan gehouden worden bij de beoordeling van de voldoende bestaansmiddelen conform artikel 40bis, §2, 3° Vw., doch hiermee wel degelijk onrechtstreeks rekening dient gehouden te worden, nu deze een invloed hebben op de uitgaven van de referentiepersoon.

Het gezin van de referentiepersoon beschikt dan ook zonder enige twijfel over meer dan voldoende inkomsten om verzoeker ten laste te nemen, zodat er sprake is van een schending van artikel 40ter Vw.

2.1.2.

Dat de bestreden beslissing enkel rekening houdt met de maandelijkse inkomsten van de referentiepersoon en geen rekening houdt met de extra inkomsten waarover het gezin beschikt.

Echter, volgens artikel 40ter Vw. moet bij een aanvraag gezinshereniging de Belg aantonen dat hij 'beschikt' over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De Verblijfswet stelt echter geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belg beschikt, noch ratione personae, noch ratione loci.

Ook de voorbereidende werken bij de Verblijfswet stellen geen vereisten betreffende de herkomst van de bestaansmiddelen van de persoon die zich laat vervoegen.

Het woord 'beschikken' wordt in het woordenboek Van Dale gedefinieerd als : '1. Beslissen over : wijzend op iets beschikken; 2. Gebruikmaken van : vrij (kunnen) beschikken over' en in het woordenboek Wolters als '1. Gebruik kunnen maken (van iemand of iets); 2. Beslissen over'.

Uit deze definities kan dan ook geenszins worden afgeleid dat een Belg niet zou kunnen beschikken over, of gebruik maken van het inkomen van zijn partner en/of andere inwonende gezinsleden.

Dat ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in diverse arresten heeft geoordeeld dat verweerder zich op een te enge interpretatie van de wet baseert (zie o.m. RvV nr. 192.731 van 28 september 2017; RvV nr. 191.456, 5 september 2017; RvV nr. 163.345 van 1 maart 2016; RvV nr. 163.344 van 1 maart 2016; RvV nr. 161.476 van 5 februari 2016; RvV nr. 145.913 van 21 mei 2015; RvV nr. 126.996 van 14 juli 2014).

Zo oordeelde de Raad dat met het instellen van de inkomstenvereiste in artikel 40ter Vw. de wetgever beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid. Bijgevolg staat een interpretatie waarbij ook rekening gehouden wordt met het inkomen van de partner van de Belg, op voorwaarde dat de Belg erover kan beschikken, het door de wetgever beoogde doel niet in de weg.

Dat verweerder, door te eisen dat de voldoende bestaansmiddelen enkel afkomstig mogen zijn van de Belg/gezinshereniger, dan ook een voorwaarde toevoegt aan de wet en dan ook artikel 40ter Vw. schendt. Door geen rekening te houden met alle inkomsten waarover de referentiepersoon 'beschikt' (in casu de inkomsten van verzoeker), schendt de bestreden beslissing dan ook artikel 40ter Vw., zodat deze dient vernietigd te worden.

2.1.3.

Minstens is de bestreden beslissing strijdig met artikel 42 §1, tweede lid Vw. dat bepaalt :

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, §4, tweede lid en artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid".

Dat verweerder in casu echter helemaal geen behoefteanalyse heeft gehouden, niettegenstaande verzoeker hiervoor de nodige documenten heeft verschaft.

Meer nog, verweerder vermeldt deze documenten uitdrukkelijk in de bestreden beslissing, doch stelt volkomen onterecht dat deze niet relevant zijn :

"Allerlei facturen van Eneco, Farrys, betaling huur,... Wellicht werden deze bewijzen voorgelegd om overeenkomstig art. 41, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 de behoefteanalyse te maken. Echter dit is in deze niet relevant".

Dat verweerder echter geen enkele motivering geeft waarom deze documenten met vaste uitgaven van de referentiepersoon niet relevant zou zijn.

Al evenmin wordt enige motivering gegeven waarom in casu helemaal geen behoefteanalyse werd uitgevoerd, niettegenstaande artikel 42 §1, tweede lid Vw. dit uitdrukkelijk bepaalt.

Dat de bestreden beslissing, door geen behoefteanalyse uit te voeren, dan ook duidelijk een schending inhoudt van artikel 42 §1, tweede lid Vw. en dient vernietigd te worden.

Dat de bestreden beslissing tevens de motiveringsplicht schendt en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen door geen enkele motivering te geven waarom in casu geen behoefteanalyse diende uitgevoerd te worden.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt nochtans dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet", T.V.V.R. 1993, 67).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens een schending van artikel 42, tweede lid Vw., schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de motiveringsplicht.

2.1.4.

Dat het gezin van de referentiepersoon maandelijks over minstens 2.352 netto EUR beschikt (1.442 EUR pensioen + 210 EUR groeppakket + 700 EUR storting dochter) en er volgende vaste lasten zijn : 604 EUR huur + 24 EUR water + 40 EUR elektriciteit (668 EUR/maand).

Dat er maandelijks dan ook 1.684 EUR overblijft na betaling van de vaste lasten, voor het gezin om van te leven.

Immers, de bedragen van het groeppakket en de stortingen van 700 EUR per maand door de dochter van de referentiepersoon tellen niet mee voor het bepalen of de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt in de zin van artikel 40bis Vw., doch hebben wel een invloed op het beschikbare budget dan overblijft in het kader van de behoefteanalyse.

De vaste lasten van het gezin worden immers mede betaald met het groeppakket en de stortingen door de dochter van de referentiepersoon.

Dat indien verweerder een behoefteanalyse zou hebben doorgevoerd, er dan ook duidelijk zou geworden zijn dat het gezinsinkomen van de referentiepersoon meer dan genoeg is om ook verzoeker ten laste te nemen.

Verweerder moet immers 'op basis van de eigen behoeften van de Unieburger en van zijn familieleden' uitmaken 'welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden'.

De extra inkomsten die de referentiepersoon geniet, kunnen dan ook een wezenlijke invloed hebben op de behoeften van de referentiepersoon en zijn dus relevant in het kader van de individuele behoefteanalyse.

Deze bijkomende inkomsten kunnen dan ook niet zomaar genegeerd worden, aangezien deze inkomsten mee zullen bepalen wat het financieel referentiekader uitmaakt van het gezin.

Deze inkomsten moeten minstens indirect in rekening gebracht worden teneinde "de gezinssamenstelling, de maandelijkse huurlasten, de kosten van het dagdagelijkse leven, ..." te bepalen.

In die zin kan tevens verwezen worden naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die stelt dat, hoewel inkomsten van derden niet kunnen meegerekend worden bij het bepalen van de bestaansmiddelen, deze inkomsten uiteraard wel een invloed hebben op de behoefte van de Belgische referentiepersoon. De samenwoning kan immers een invloed hebben op de kosten verbonden om te voorzien in de basisbehoeften zoals woning, eten, verwarming, elektriciteit en dergelijke (RvV, 20 november 2020, nr. 244.494).

Dergelijke rechtspraak kan naar analogie toegepast worden op de situatie van de referentiepersoon.

Dat verweerder het dossier van verzoeker dan ook niet op een zorgvuldige wijze onderzocht heeft door enerzijds geen rekening te houden met de extra inkomsten van de referentiepersoon, doch anderzijds a fortiori helemaal geen behoefteanalyse te maken!

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (RvS, THUIS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (RvS, SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (RvS, VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31)'.

Dat de bestreden beslissing dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel schendt en dient vernietigd te worden.
2.1.5.

Dat de bestreden beslissing verwijst naar het gegeven dat verzoeker zich enkele maanden na zijn aankomst in België tot het OCMW heeft gewend voor financiële steun, zodat verzoeker voorafgaandelijk aan zijn aanvraag gezinshereniging niet ten laste was van de referentiepersoon.

Verzoeker heeft inderdaad enkele maanden financiële steun van het OCMW genoten en meer bepaald van april 2020 tot september 2020 en dit op een ogenblik dat hij een verblijfsrecht als student had.

Zijn aanvraag gezinshereniging dateert echter van maart 2022, zijnde meer dan anderhalf jaar later. Tijdens dit anderhalf jaar was verzoeker wel degelijk ten laste van zijn moeder, zodat hij voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon.

2.1.6.

Dat verzoeker tenslotte verwijst naar het arrest Chakroun van het Europese Hof van Justitie (C-578/08, 4 maart 2010) waar de Nederlandse overheid een aanvraag tot gezinshereniging had afgewezen omdat de financiële middelen van de betrokkene lager waren dan het bedrag dat vereist was door de Nederlandse wet. Het Hof van Justitie oordeelde dienaangaande dat :

"Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid (om een inkomensvoorwaarde op te leggen) aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel

een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitleg vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld”.

De inkomensnorm die bepaalt wordt door de Vreemdelingenwet, geldt dan ook enkel als een referentiebedrag en niet als minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging (of verder verblijf) wordt toegestaan zonder enige concrete beoordeling van de situatie van de aanvrager.

In casu had verweerder moeten oordelen of de referentiepersoon, in aanmerking genomen haar inkomsten en behoeften, verzoeker kan onderhouden met haar inkomen en haar extra inkomsten. Dat verweerder dit in casu geenszins op een zorgvuldige wijze heeft gedaan en zelfs geen behoefteanalyse heeft gehouden.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

De bestreden beslissing is dan ook strijdig met de artikelen 40ter juncto artikel 42, 2e lid Vw. en is tevens onvoldoende zorgvuldig en onvoldoende gemotiveerd.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“2.2.1.

Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker is de zoon van de Belgische referentiepersoon en woont samen met zijn moeder, zodat er dan ook zonder enige twijfel sprake is van een gezin.

2.2.2.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven. Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/United Kingdom, §37).

In casu blijkt duidelijk dat verzoeker de zoon is van de referentiepersoon en het gezin van de referentiepersoon over voldoende inkomsten beschikt, waardoor verzoeker geenszins ten laste zal vallen van de sociale bijstand.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending van artikel 8 EVRM inhoudt, nu uit de fair balance toets blijkt dat er geen gegronde redenen zijn om de gezinshereniging te weigeren.

Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

2.2. Beide door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 40ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetbepaling luidt als volgt:

"§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; (...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het

beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. (...)"

De familieleden, bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet zijn:

"3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 22 maart 2022 een tweede aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgische 70-jaar oude moeder.

Verzoeker legde en geboorteakte, een paspoort en het betalingsbewijs van de retributie neer en werd verzocht om *"binnen de drie maanden, dus ten laatste op 21-06-2021 de volgende documenten over te leggen: bewijs ziektekostenverzekering, Bewijs ten laste zijn, Gereg. huurovereenkomst of eigendomsakte, Bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon (*) (*) Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden."*

Verzoeker maakte een huurovereenkomst over van CVBA D.(...)-W.(...) van 4 mei 2017, energiefacturen van Eneco, waterfacturen van Farys, bewijzen van geldstorting ten belope van 700 euro ten gunste van de referentiepersoon van april en mei 2022, een storting van het groeipakket ten gunste van de referentiepersoon ten belope van 210, 88 euro van april 2022, storting van het pensioen van de referentiepersoon in maart, april en mei 2022, een verklaring van lidmaatschap van de bond Moyson van 13 juni 2022, een *"attestation sans bien (...)"*, opgemaakt te Lemba op 27 mei 2022 betreffende verzoeker, een *"attestation de non fonctionnaire"* opgemaakt te Lemba op 31 mei 2022 en een *"attestation de sans revenu (...)"* van 9 april 2022.

2.9. In de bestreden beslissing wordt naar aanleiding van de neergelegde stukken het volgende gesteld:

"(...)"

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon.

Uit het administratief dossier blijkt dat mijnheer een visum D ontving als student. Hij verbleef bijgevolg ook enige tijd in België als student. In die zin hoeft betrokkene niet aan te tonen dat hij onvermogen en ten laste was van in zijn land van herkomst of origine, direct voorafgaandelijk aan zijn aanvraag gezinshereniging verbleef hij immers reeds in België. Er dient echter wel te worden aangetoond dat hij het was voorafgaandelijk aan zijn aanvraag. Gezien zijn leeftijd vervalt deze voorwaarde allerminst zie daartoe art 40ter waarin verwezen wordt naar art 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Zoals bij de vorige weigeringsbeslissing reeds werd aangehaald kan er echter niet worden vastgesteld dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt die toelaten deze volwassen man ten laste te nemen. Met de storting van het groeipakket kan geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De uitsluiting van deze bijslagen staat uitdrukkelijk in art 40ter van de wet van

15.12.1980 vermeld. Hetzelfde geldt voor de onderhoudsbijdrage die de referentiepersoon ontvangt van haar dochter. Voor zover ze voor mevrouw bestemd zijn, wijst dit in feite enkel en alleen op het gegeven dat zij met haar eigen bestaansmiddelen niet toekomt om in haar levensonderhoud te voorzien. Voor zover ze voor betrokkene zouden bestemd zijn, zou betrokkene meer ten laste blijken te vallen van zijn zus dan van zijn moeder. Dat is uiteraard niet de bedoeling. Om overeenkomstig art. 40ter een verblijfsrecht te kunnen ontlenen als volwassen kind van een Belg, is het wel degelijk de bedoeling dat die Belg over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt om dat te kunnen waarmaken, in het verleden heeft de referentiepersoon dit alvast niet gedaan. Uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene amper enkele maanden na zijn aankomst in België zich diende te wenden tot het OCMW voor financiële steun. Betrokkene was dus voorafgaandelijk aan zijn aanvraag gezinshereniging niet ten laste van de referentiepersoon. Het is dan ook redelijk te stellen dat er ernstige vragen kunnen worden gesteld bij de financiële draagkracht van referentiepersoon. De raadsman van betrokkene schreef reeds zelf dat referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Aan de hand van de voorgelegde stukken kan dan ook niet worden vastgesteld dat betrokkene het verblijfsrecht kan genieten op basis van art. 40ter van de wet van 15.12.1980. De afhankelijkheid tegenover de referentiepersoon is niet afdoende bewezen. Mevrouw is evenmin voldoende vermogend om dit in de toekomst te kunnen doen. Het gegeven dat betrokkene sedert oktober 2019 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Wel integendeel, hier blijkt uit het dossier net het omgekeerde, namelijk dat hij ondanks samenwoning met de referentiepersoon beroep heeft moeten doen op het ocmw en dus niet ten laste was en kon zijn van de referentiepersoon. Het feit dat betrokkene geen eigendommen of inkomen zou gehad hebben in het land van herkomst of origine doet geen afbreuk aan het feit dat de afhankelijkheid tegenover de referentiepersoon niet kan worden vastgesteld. (...)"

2.10. Verzoeker benadrukt in zijn middel dat zijn moeder, de Belgische referentiepersoon, over voldoende bestaansmiddelen beschikt om hem ten laste te nemen, dat zij daadwerkelijk over deze bestaansmiddelen kan "beschikken" en dat er desgevallend een behoefte-analyse zoals bedoeld in artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet dient te worden doorgevoerd.

2.11. De Raad merkt op dat in de eerste plaats dient te worden aangetoond dat verzoeker voorafgaand aan de aanvraag reeds "ten laste" was van de referentiepersoon. Hoewel het *in casu* in wezen een zuiver internrechtelijke situatie betreft, kan voor de interpretatie van het begrip "ten laste" worden verwezen naar de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie. Uit deze rechtspraak blijkt dat het "ten laste" zijn voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de derdelander in zijn land van herkomst of in de lidstaat van oorsprong materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (cf. HvJ 16 januari 2014, *Flora May Reyes t. Zweden*, nr. C423/12, §§20-22; HvJ 9 januari 2007, *Yunying Jia t. Migrationsverket*, nr. C-1/05, §§35-37). Er moet dus aangetoond worden dat er voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst of verblijf een situatie van afhankelijkheid van de referentiepersoon bestond.

Dit "ten laste" zijn is een feitenkwestie waarvoor geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en vrije bewijsvoering geldt. Het komt dus aan de overheid toe om op discretionaire wijze de bewijswaarde van de gegevens uit het dossier te beoordelen om tot haar overtuiging te komen (cf. *mutatis mutandis* RvS 23 januari 2020, nr. 246.835; RvS 16 januari 2018, nr. 240.429). De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de voorwaarde dat men "ten laste" moet zijn van de Belgische referentiepersoon invult door een bewijs te verlangen dat verzoeker in het verleden in zijn land van herkomst, dus voor zijn aankomst in het Rijk, en tot op het moment van de aanvraag om gezinshereniging afhankelijk is van de ondersteuning van de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien.

2.12. In de bestreden beslissing wordt op basis van de neergelegde stukken gesteld dat niet blijkt dat verzoeker voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon. Aangezien verzoeker direct voorafgaandelijk aan zijn aanvraag in België verbleef in zijn hoedanigheid van student, wordt van hem niet verlangd dat hij aantoonde dat hij reeds in zijn land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoeker van mei 2020 tot september 2020 financieel werd ondersteund door het OCMW.

De gemachtigde van de staatssecretaris ging geenszins kennelijk onredelijk te werk door te oordelen dat verzoeker voorafgaandelijk aan de aanvraag niet ten laste was van de referentiepersoon. In de beslissing wordt gesteld dat de afhankelijkheid tegenover de referentiepersoon niet afdoende is bewezen.

Daarnaast worden ook de bestaansmiddelen van de referentiepersoon in vraag gesteld aangezien geen rekening kan worden gehouden met het groeipakket en de onderhoudsbijdrage die de referentiepersoon blijkbaar ontvangt van de zus van verzoeker omdat dit erop wijst dat haar eigen bestaansmiddelen niet volstaan om in haar levensonderhoud te voorzien.

2.13. Verzoeker gaat in zijn middel uitgebreid in op de inkomsten van de referentiepersoon, die bestaan uit een pensioen, een groeipakket en een onderhoudsbijdrage van haar dochter. De Raad wijst erop dat het bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen noodzakelijk is om na te gaan of de referentiepersoon in de mogelijkheid is om het familielid in de toekomst verder ten laste te kunnen nemen, doch dat hieruit niet kan worden opgemaakt of de betrokkene reeds voorafgaandelijk aan de aanvraag ten laste was van de referentiepersoon. Bijgevolg is een nauwgezet onderzoek van de bestaansmiddelen, en de eventuele behoefteanalyse, zoals bedoeld in artikel 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, slechts relevant indien vaststaat dat de betrokkene voorafgaandelijk aan de aanvraag ten laste was van de referentiepersoon. Verzoeker richt zich dus met zijn kritiek op de overwegingen uit de bestreden beslissing die betrekking hebben op de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en met zijn betoog over de behoefteanalyse en het arrest *Chakroun* van het Hof van Justitie tegen bijkomstige en overvloedige motieven, waarvan de eventuele onwettigheid niet tot vernietiging aanleiding kan geven (cf. RvS 5 juli 2006, nr. 160.980).

In onderhavig geval dringt zich de vaststelling op dat verzoeker niet concreet heeft aangetoond dat hij voorafgaandelijk aan zijn aanvraag afhankelijk was van zijn Belgische moeder om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien. Verzoeker geeft in zijn middel zelfs toe dat hij gedurende enkele maanden in 2020 financiële steun genoten heeft van het OCMW. Hij stelt weliswaar dat hij gedurende het anderhalf jaar daarna wel degelijk ten laste was van zijn moeder, maar beperkt zich op dit punt beperkt tot een blote bewering die niet door de neergelegde stukken wordt ondersteund. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangestipt, volstaat de loutere samenwoning met de referentiepersoon niet als bewijs van het “ten laste” zijn zoals bedoeld in artikel 40ter, §2, eerste lid *juncto* 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of onredelijk te werk ging door op grond van de vaststelling dat de afhankelijkheid tegenover de referentiepersoon niet afdoende bewezen werd, te concluderen tot weigering van verblijf in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

2.14. Het door verzoeker in zijn tweede middel geschonden geachte artikel 8 van het EVRM is gelijklopend aan artikel 22 van de Belgische grondwet en bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip “familie- en gezinsleven”, noch het begrip “privéleven”. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip “privéleven” verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

2.15. De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Hierbij dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat waardoor het *de facto* gezinsleven van verzoeker, die sedert oktober 2019 op hetzelfde adres verblijft dan de referentiepersoon, niet in het gedrang komt.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het verder de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 84).

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt in deze situatie zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

2.16. Er wordt nergens in de bestreden beslissing betwist dat er tussen verzoeker en zijn Belgische moeder een gezinsleven bestaat. Om echter als een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te worden gekwalificeerd, dient de relatie tussen de Belgische referentiepersoon en verzoeker gekenmerkt te worden door banden van afhankelijkheid die de normale emotionele banden overstijgen (*“other than normal emotional ties”*) (cf. EHRM 18 november 2014, *Senchishak v Finland*, § 55).

De Raad stipt aan dat de verblijfsvoorwaarde van het *“ten laste”* zijn, die wordt gesteld in de vreemdelingenwet, in wezen gelijklopend is met wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden. De toepassing van de vreemdelingenwet houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermingswaardig gezins- of familieleven wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie vereist dat de bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd bij de beoordeling van verzoekers aanvraag, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor afstammelingen boven de leeftijd van 21 jaar slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Aangezien uit de bespreking van het middel gebleken is dat verzoeker niet op deugdelijke wijze heeft aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag ten laste was van de referentiepersoon, kunnen er evenmin bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie tussen verzoeker en zijn moeder worden vastgesteld. Er wordt bijgevolg geen beschermenswaardig gezins- of familieleven aangetoond in de zin van artikel 8 van het EVRM, waardoor er alleszins geen positieve verplichting rust op het bestuur om aan verzoeker een verblijfstitel af te leveren hoewel hij niet aan de wettelijke voorwaarden voldoet.

2.17. Verzoeker heeft geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 22 van de Grondwet en/of van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft ook niet aangetoond dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet zou zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze onvoldoende zou hebben onderzocht of niet correct zou hebben beoordeeld of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Er blijkt geen schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Beide aangevoerde middelen zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN